

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 12-18 ΙΟΥΛΙΟΥ 2020

**ΚΥΡΙΑΚΗ
12 ΙΟΥΛΙΟΥ**

**ΚΗΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Ματθ. 8: 28-34, 9:1
8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία**

Όσιου Παΐσιου Αγιορείτου

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
17 ΙΟΥΛΙΟΥ**

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

Αγ. Μαρίνης, Μεγαλομάρτυρος

**ΚΥΡΙΑΚΗ
19 ΙΟΥΛΙΟΥ**

**Ευαγγελικά Αναγνώσματα—
Επιστολή – Τίτ. 3: 8-15
Ευαγγέλιο— Ματθ. 5: 14-19**

ΔΙΔΑΧΕΣ ΑΓ. ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΙΣΙΟΥ

Αναφέρει ο Όσιος Παΐσιος:

Γνώρισα εκ πείρας ότι σ' αυτή τη ζωή οι άνθρωποι είναι χωρισμένοι σε δύο κατηγορίες. Τρίτη δεν υπάρχει η στη μία θα είναι η στην άλλη.

Η μία, λοιπόν, κατηγορία των ανθρώπων μοιάζει με τη μύγα. Η μύγα έχει την εξής ιδιότητα: να πηγαίνει πάντα και να κάθεται σε ο,τι βρώμικο υπάρχει.

Για παράδειγμα, αν ένα περιβόλι είναι γεμάτο λουλούδια, που ευωδιάζουν, και σε μία άκρη του περιβολιού κάποιο ζώο έχει κάνει μία ακαθαρσία, τότε μια μύγα, πετώντας μέσα σ' αυτό το πανέμορφο περιβόλι, θα πετάξει πάνω από όλα τα άνθη και σε κανένα δεν θα καθίσει.

Μόνο όταν δει την ακαθαρσία, τότε αμέσως θα κατέβει και θα καθίσει πάνω σ' αυτήν και θα αρχίσει να την ανασκαλεύει, αναπαυόμενη στη δυσωδία που προκαλείται από το ανακάτεμα αυτό και δε θα ξεκολλά από εκεί.

Αν τώρα έπιανες μια μύγα, και αυτή μπορούσε να μιλήσει και τη ρωτούσες να σου πεί μήπως ξέρει αν πουθενά υπάρχουν τριαντάφυλλα, τότε εκείνη θα απαντούσε πως δε γνωρίζει καν τι είναι αυτά.

Ιστοσελίδα:
stvasiliosbrunswick.com

**Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος
και ο πατήρ Έφραίμ
βρίσκονται στο ναό
για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.**

Εγώ, θα σου πεί, ξέρω πως υπάρχουν σκουπίδια, τουαλέτες, ακαθαρσίες ζώων, μαγειρεία, βρωμιές. Η μία λοιπόν μερίδα των ανθρώπων μοιάζει με τη μύγα. Είναι η κατηγορία των ανθρώπων που έχει μάθει πάντα να σκέφτεται και να ψάχνει να βρεί ο,τι κακό υπάρχει, αγνοώντας και μη θέλοντας ποτέ να σταθεί στο καλό.

Η άλλη κατηγορία των ανθρώπων μοιάζει με τη μέλισσα. Η ιδιότητα της μέλισσας είναι να βρίσκει και να κάθεται σε ο,τι καλό και γλυκό υπάρχει.

Ας πούμε, για παράδειγμα, πως σε μία αίθουσα, που είναι γεμάτη ακαθαρσίες έχει κάποιος τοποθετήσει σε μία γωνιά ένα λουκούμι.

Αν φέρουμε εκεί μία μέλισσα, εκείνη θα πετάξει και δεν θα καθίσει πουθενά έως ότου βρεί το λουκούμι και μόνον εκεί θα σταθεί.

Αν πιάσεις τώρα τη μέλισσα και τη ρωτήσεις που υπάρχουν σκουπίδια, αυτή θα σου πεί ότι δε γνωρίζει, θα σου πεί εκεί υπάρχουν γαρδένιες, εκεί τριανταφυλλίες, εκεί θυμάρι, εκεί μέλι, εκεί ζάχαρη, εκεί λουκούμια και γενικά θα είναι γνώστης όλων των καλών και θα έχει παντελή άγνοια όλων των κακών.

Αυτή είναι η δεύτερη ομάδα, των ανθρώπων εκείνων που έχουν καλούς λογισμούς και σκέπτονται και βλέπουν τα καλά.

Όταν σ' ένα δρόμο βρεθούν να περπατούν δύο άνθρωποι, οι οποίοι ανήκουν στις δύο αυτές κατηγορίες, τότε φτάνοντας στο σημείο εκείνο όπου ένας τρίτος έκανε την «ανάγκη» του, ο άνθρωπος της πρώτης κατηγορίας, θα πάρει ένα ξύλο και θ' αρχίσει να σκαλίζει τις ακαθαρσίες.

Όταν, όμως περάσει ο άλλος, της δεύτερης κατηγορίας, που μοιάζει με τη μέλισσα, προσπαθεί να βρεί τρόπο να τις σκεπάσει με χώμα και με μία πλάκα, για να μην αισθανθούν και οι άλλοι περαστικοί τη δυσωδία αυτή, που προέρχεται από τις βρωμιές». Και κατέληξε ο Γέροντας:

«Εγώ σε όσους έρχονται και μου κατηγορούν τους άλλους -και με δυσκολεύουν- τους λέω αυτό το παράδειγμα και τους υποδεικνύω να διαλέξουν σε ποια κατηγορία θέλουν να βρίσκονται και αναλόγως να ψάξουν να βρούν και τους ανάλογους ανθρώπους της κατηγορίας τους. »

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΚΟ;

Είναι εμφανές το κακό στη ζωή μας; Μπορούμε να το εντοπίσουμε, να το αρνηθούμε, να παλέψουμε εναντίον του, να το νικήσουμε τελικά; Δεν είναι εύκολη η απάντηση. Διότι το κακό, αγαπητοί μου αδελφοί, άλλοτε φαίνεται καθαρά, καθώς δίνει σημεία της καταστροφικότητας η οποία το συνοδεύει, άλλοτε όμως βρίσκεται κρυμμένο πίσω από αυτό που ονομάζουμε «δικαίωμα» και καλύπτεται πίσω από την δίψα του ανθρώπου για επιτυχία και ευτυχία με κάθε τρόπο. Ακόμη όμως και να το κατανοήσουμε, η δυσκολία έγκειται στο γεγονός ότι δεν είμαστε σε θέση να το αντιμετωπίσουμε. Το κακό μοιάζει κάποτε ακατανίκητο. Άλλοτε πάλι μας παραπλανά. Μας δίνει την εντύπωση ότι αρκεί η επιθυμία μας, η διάθεσή μας και αυτό θα μπει στο περιθώριο. Είναι ο ανθρώπινος εγωκεντρισμός, ο οποίος δεν αποδέχεται ότι στη ζωή υπάρχει και η οδός της ταπεινοσύνης και της υπομονής έναντι του κακού. Αρκεί να γνωρίζουμε ότι αυτό υπάρχει και ποιο είναι.

Είναι πολύ διδακτική η συνάντηση του Χριστού με δύο δαιμονισμένους ανθρώπους στο νησί των Γεργεσηνών.

Ο Χριστός γνωρίζει ότι οι άνθρωποι κατέχονται από το κακό. Είναι εμφανή τα σημάδια. Είναι «χαλεποί λίαν», κατοικούν στα μνήματα και κανείς δεν μπορεί να περάσει από τον δρόμο στον οποίο αυτοί διαφεντεύουν με την παρουσία τους και μόνο (Ματθ. 8,28).

Στα πρόσωπά τους αποτυπώνονται τα σημεία του κακού: η χαλεπότητα, δηλαδή η αγριότητα της καρδιάς που σε κάνει να φοβάσαι να τους κοιτάξεις κατά πρόσωπον, η διαρκής παραμονή τους στο θάνατο και τις μορφές του (μοναξιά, ακοινωνησία με τους άλλους ανθρώπους, ομφαλοσκοπήση και εσωστρέφεια) και η εξουσία της βίας και του φόβου που έχουν επιβάλει εκεί όπου βρίσκονται. Αξιοσημείωτο ότι οι άνθρωποι τους αποφεύγουν.

Γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να πολεμήσουν εναντίον τους και να υποτάξουν το κακό. Έχουν παραδώσει τη συγκεκριμένη περιοχή σ' αυτούς. Κατανοούν ότι θα είναι για πάντα μία πληγή. Δεν πηγαίνουν να παλέψουν κατά μέτωπο μαζί τους. Δεν είναι απλώς ότι φοβούνται. Κατά βάθος νιώθουν ανήμποροι να νικήσουν το κακό με τις δικές τους δυνάμεις. Έτσι επιλέγουν μία ηττοπαθή μεν στάση φαινομενικά, σώφρονα όμως στην ουσία.

Μόνο ο Χριστός μπορεί να αντιμετωπίσει το κακό κατά μέτωπο. Και αυτό οι δαίμονες, οι εκφραστές του, το γνωρίζουν καλά. Γι' αυτό και δεν αντιστέκονται στο Χριστό. Δεν μπορούν όμως να νικήσουν την κακία που έγινε φύση τους. Έτσι του ζητούν να αφήσουν τους ανθρώπους, αλλά να εισέλθουν στο κοπάδι των χοίρων, το οποίο, αντίθετα με τον μωσαϊκό νόμο, δηλαδή τις εντολές του Θεού, εκτρέφουν οι κάτοικοι του τόπου. Και ο Χριστός τους δίνει την άδεια. τους επιτρέπει να κάνουν το θέλημά τους, με αποτέλεσμα οι χοίροι να πνιγούνε.

Ο Χριστός δεν υπέκυψε στη δύναμη του κακού. Υπέδειξε με τον τρόπο και την απόφασή Του στους κατοίκους του νησιού ότι κι εκείνοι με τη σειρά τους, παρότι προφύλασσαν φαινομενικά τους εαυτούς τους από το κακό της συνάντησης με τους δαιμονισμένους, στην ουσία ήταν δέσμιοί του. Διότι και αυτοί, στο όνομα του κέρδους, της φιληδονίας και των δικαιωμάτων τους, βίωσαν τα σημάδια του κακού. Ήταν χαλεποί πνευματικά, διότι είχαν αποστεί της κοινωνίας με τον Θεό, όπως αυτή εκφράζεται με την υπακοή στο θέλημά Του.

Κατοικούσαν στα μνήματα της αισχροκέρδειας, της αδιαφορίας για την κοινωνία με τους υπόλοιπους Ιουδαίους, καθώς είχαν επιλέξει την οδό της ειδωλολατρίας, αφού τους χοίρους τους πουλούσαν στους εθνικούς για να κερδίσουν χρήματα και να ζούνε εν ανέσει, ενώ δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από τα πάθη τους, με αποτέλεσμα να μην θέλουν τον Χριστό να κατοικήσει ανάμεσά τους. Έτσι, Εκείνος, με λύπη, θα φύγει από το νησί τους. Θα δείξει μ' αυτό τον τρόπο ότι απέναντι στο κακό τελικά δεν είναι πάντοτε λύση η κατά μέτωπον επίθεση, αλλά η αποχώρηση από την κοινωνία μ' αυτό, εφόσον οι φορείς του παραμένουν αμετανόητοι και εφόσον υπάρχει η δυνατότητα να βρεθούμε κάπου αλλού.

Αυτοί οι τρεις τρόποι αντιμετώπισης του κακού μάς διδάσκουν πολλά και στην δική μας πραγματικότητα.

Από την μία, εφόσον το εντοπίζουμε, καλούμαστε να μετρήσουμε τις δυνάμεις μας έναντί του. Αν δεν επαρκούν, η σωφροσύνη και η υπομονή μάς δίνουν τη δυνατότητα να κερδίσουμε χρόνο, ώστε με την βοήθεια και του Θεού και εκείνων που μας αγαπούν να μπορέσουμε να το νικήσουμε όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου.

Από την άλλη, η αυτοκριτική και η αυτογνωσία, όταν συνοδεύονται από αληθινή μετάνοια, μάς δίνουν τη δυνατότητα να δούμε αν κι εμείς έχουμε επιλέξει τον τρόπο του κακού. Και τότε η υπακοή στο θέλημα του Θεού, η επιλογή της αγάπης και όχι της πλεονεξίας και της ειδωλολατρικής εμμονής στα υλικά αγαθά, όπως επίσης και η διάθεση για αληθινή κοινωνία με τον πλησίον, με τον οποίο καλούμαστε να συγκατοικούμε, να συνυπάρχουμε, αποτελεί την αφετηρία της νίκης κατά του κακού.

Τέλος, η απαλλαγή από την δαιμονική οίηση και αλαζονεία ότι μόνοι μας μπορούμε να τα καταφέρουμε και η επίκληση της βοήθειας του Θεού, όπως αυτή εκφράζεται με την πίστη, με την βεβαιότητα ότι Εκείνος δεν θα μας εγκαταλείψει, η ταπείνωση να γνωρίζουμε ότι μπορούμε να περιμένουμε το θέλημά Του να εκφραστεί, θα μας βοηθήσει να διαπιστώσουμε ότι το κακό δεν είναι ακαταμάχητο, αλλά νικείται πρώτα εντός μας, με την ελευθερία της καρδιάς μας.

Η Εκκλησία δεν θα παύει να μας διδάσκει την ανάγκη για σωφροσύνη και υπομονή, για αυτοκριτική και μετάνοια, για ταπεινή πίστη στην πρόνοια του Θεού και την ίδια στιγμή στην βεβαιότητα ότι ο Χριστός νίκησε το κακό στις ποικίλες μορφές του με τον θάνατο και την αναστάσή Του και μαζί Του μπορούμε κι εμείς. Μ' αυτόν τον τρόπο, ακόμη κι αν πρόσκαιρα το κακό φαίνεται ακατανίκητο, εμείς δεν θα χάσουμε την ελπίδα μας. Αλλά και δεν θα προξενήσουμε μεγαλύτερο κακό στον εαυτό μας, προσπαθώντας να νικήσουμε κάτι το οποίο είναι χαλεπό λίαν για να αντιμετωπιστεί με τις ανεπαρκείς δυνάμεις μας. Αμήν!